

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Όταν οι γάτες
ακούν τη βροχή

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Κατερίνα Χαδουλού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΛΑΤΑΚΗ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

*Όταν οι γάτες
ακούν τη βροχή*

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Κατερίνα Χαδουλού

Στον Χρήστο και στην Ερατώ
γιατί εκείνοι ξέρουν

Εκείνο το κρύο και βροχερό απόγευμα ο Ρωμαίος έδειχνε ανόρεκτος και κακοδιάθετος. Δεν είχε καν πλησιάσει το φαγητό του και δεν είχε πει ούτε μία στάλα νερό. Αναρωτιόμουν αν έφταιγε η δυνατή βροχή, οι αστραπές ή οι βροντές που διαδέχονταν η μία την άλλη. Ωστόσο, δεν έμοιαζε να φοβάται. Απεναντίας, είχε πάρει θέση στο παραθύρου και με τα μάτια καρφωμένα στο τζάμι κοίταζε έξω με απερίγραπτη προσοχή.

Άφησα στη μέση το βιβλίο που διάβαζα και στάθηκα δίπλα του μπροστά από την τζαμαρία.

Στην απέναντι ταράτσα, τα πέντε γατάκια της Λίζας πήγαιναν πάνω κάτω βρεγμένα και τρομαγμένα. Και τότε κατάλαβα. Τα είχε έννοια ο Ρωμαίος μου. Από τη μια ήθελε να πάει κοντά τους, από την άλλη δεν αγαπά τη βροχή. Για την ακρίβεια, την απεχθάνεται.

Μα δεν μπορεί, σκέφτηκα. Με τέτοια κακοκαιρία θα έπρεπε τα μικρά να χουχουλιάζουν μέσα στο σπίτι. Έπειτα όμως θυμήθηκα ότι είχα δει την κυρά τους να φεύγει πρωί πρωί. Κάθε φορά, πριν φύγει, αυτό κάνει. Βγάζει τις γάτες της στην ταράτσα.

Κάτω απ' την τέντα, τα μικρά δεν είχαν ησυχία. Πότε πηγαينوέρχονταν κλαψουρίζοντας, πότε σηκώνονταν στα πισινά ποδαράκια τους και γρατζουνούσαν επίμονα το παντζούρι, πότε άρχιζαν πάλι το πηγαινέλα κι έπειτα ξανά το γρατζούνισμα από την αρχή. Μάταιος κόπος. Κλειστή η μπαλκονόπορτα και πουθενά η κυρά τους.

Λίγο πιο πέρα, όρθιες μέσα στο κασελάκι τους, η Λίζα, η μάνα τους, και η Μηλιώ, η γιαγιά τους, νιαούριζαν λες και τα προσκαλούσαν κοντά τους. Κι εκείνα, άλλο που δεν ήθελαν, με μια αδέξια πηδηματιά μπήκαν όλα μαζί στην κασέλα. Αρχίζουν

τότε οι δύο μεγάλες ένα μακρόσυρτο νιαουρητό, μα τι νιαουρητό. Ο ήχος του ξεπερνούσε το βουητό της νεροποντής κι έφτανε μέχρι το παράθυρό μου. Από κει και πέρα, στην παράξενη αυτή γατοσυναυλία συμμετείχε και ο Ρωμαίος μου, συνοδεύοντας το ντουέτο τους με το μπάσο γουργουρητό του.

Ο Ρωμαίος μου είναι γάτος ξεχωριστός, πανέξυπνος και ανθρωπονόητος. Τον βρήκα μια μέρα που έριχνε πολλή βροχή να στέκεται τρέμοντας έξω απ' την πόρτα μου. Έμοιαζε χαμένος. Τον πήρα σπίτι, τον περιποιήθηκα, αμέσως τον αγάπησα, γίναμε αχώριστοι από τότε. Κι εκείνος, για ν' ανταποδώσει την αγάπη μου, για κάθε τι που τον ρωτώ έχει τον τρόπο του να απαντάει.

«Ρωμαίε μου, τι λένε εκεί απέναντι οι συγγενείς σου;»

Αλλά ετούτη τη φορά μιλιά αυτός. Είχε αλλού τον νου του. Με τη μύτη του κολλημένη στο τζάμι, συνέχιζε το γουργουρητό χωρίς ν' αφήνει στιγμή από τα μάτια του την απέναντι ταράτσα. Τα μικρά είναι και δικά του παιδιά άλλωστε, αίμα από το αίμα του κι απ' το δικό του σόι. Γάτος γενναίος, ωραίος

και αγαπησιάρης, αγάπησε προ μηνών τη μαμά τους τη Λίζα κι έβαλε σκοπό να την κατακτήσει.

Μια νύχτα με φεγγάρι, Νοέμβρης ήτανε, ξεπόρτισε ο παμπόνηρος και πήρε τους δρόμους. Τους ίδιους δρόμους είχε πάρει και το Λιζάκι. Δυο μήνες περίπου αργότερα γεννήθηκαν τα γατάκια. Και σαν ξεπετάχτηκαν και τα πέντε, έγιναν όμορφα και κανελιά όπως η μάνα και ο πατέρας τους.

Με τον Ρωμαίο πάντα εκεί στο πρεβάζι του παραθύρου να συνοδεύει τις απέναντι γάτες με το γουργουρητό του, η ώρα περνούσε, το αστραπόβροντο επέμενε και το μονότονο κροτάλισμα της βροχής προκαλούσε μια πρωτοφανή νύστα. Μπορεί και να είχα αποκοιμηθεί εκεί στην πολυθρόνα, όταν αργόσυρτα, σαν ήχος νανουρίσματος, ακούστηκε ξάφνου η φωνή του γάτου μου να αποκρίνεται στην ερώτηση που του είχα κάνει πριν λίγο.

«Κάτι τέτοιες ώρες» πήρε να λέει ψιθυριστά «όταν πέφτει ασταμάτητα πυκνή βροχή και η πλάση όλη ανταριάζει από τ' αστροπελέκια, εμείς οι γάτες φέρνουμε στον νου μας αυτό που μας βρήκε κάποτε και οι τρίχες μας σηκώνονται όρθιες. Αν τύχει, μάλιστα, να έχουμε τα παιδιά μας κοντά,

ακόμη και τα εγγόνια μας, τους λέμε την ιστορία για να τη μάθουν κι εκείνα. Να, όπως τη διηγούνται τώρα η Λίζα και η Μηλιώ στα πέντε μικρά».

Σαν μέσα σε όνειρο σκουπίζω το θολωμένο τζάμι από τα χνότα μας και τον ρωτώ: «Κι εσύ, Ρωμαίε μου, μιας και την ξέρεις την ιστορία, θα την πεις και σε μένα που αδημονώ;».

«Να σου την πω. Αλλά όσα ακούσεις να τα γράψεις όπως τα λέω ακριβώς. Με το νι και με το σίγμα. Και να βάλεις στο τέλος την πατούσα μου για υπογραφή. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι!»

Και πιάνοντας, λέει, την ιστορία του από την αρχή, με λόγια ανθρώπινα άρχισε να τη διηγείται.